

Gro Dahle a Svein Nyhus

Tajomstvo tety Ringloty

Preložila Petra Mikulášová

Každý poznal tetu Ringlotu, ale nik presne nevedel, Ako sa naozaj volá. To však ani nebolo podstatné. Lebo teta Ringlota bola teta Ringlota. Mala kabát farby slivky-ringloty, klobúk slivkovej farby, dáždňik slivkovej farby a slivkovú záhradu takú veľkú a úžasnú, že v čase dozrievania sliviek celé okolie rozvoniavalo ich sladkosťou. Dokonca celé údolie medzi tými dvoma modrými kopcami rozvoniavalo. Aj preto rozkošné miestečko, kde teta Ringlota bývala, nazývali Slivkovým údolím.

V dome vedľa tety Ringloty bývala Lucia. Ako prvé sa vždy ráno ešte v ponožkách rozbehla k tete Ringlote. Darmo za ňou matka z kuchyne kričala:

„V ponožkách nie, Lucia!“

Lucia však nič nepočula, lebo už bola oboma nohami za plotom.

Všetci v Slivkovom údolí tetu Ringlotu poznali. Keď okolo jej domu prechádzali škôlkari v dvojstupe, teta Ringlota za nimi vybehla so sušenými slivkami alebo s čerstvými ringlotami v plastovom vrecúšku, ak bol práve ich čas. A keď sa zase školáci vracali domov zo školy, zakričala im len, aby si pokojne šli sami do záhrady nazbierať sliviek na stromy. Aj okoloidúcich zavše kývnutím zavolala na krajec chleba so slivkovým lekvárom alebo na slivkový kompót s mliekom

a ligotavým bielym cukrom. A tí si potom sadli za jej malý kuchynský stol, koštovali a schuti mľaskali, kým jej rozprávali o svojich životoch, a teta Ringlota im zatiaľ s hlavou naklonenou trochu nabok a s milým výrazom na slivkových lícach načúvala. Nik nepočúval tak pozorne ako teta Ringlota. Povedala áno i nie vždy na správnom mieste. A nik nevedel povedať *ojójó* tak ako teta Ringlota. Preto k nej na návštevu chodili aj deti, aj dospelí a vtedy mala teta Ringlota vždy nejaké sušené slivky v zálohe. Boli to jej vlastné, na slnku sušené slivky, ktoré boli také chutné, že aj tí, čo slivky radi nemali, tieto milovali.

Nik nepoznal tetu Ringlotu tak dobre ako Lucia. Lucia totiž tete Ringlote umývala chrbát. Robievala to za päť korún raz do týždňa. Vtedy si teta Ringlota sadla do vane na šamlík a Lucia jej handričkou so žltými kvietkami umývala chrbát. Handričkou prechádzala po veľkom bielom chrbte tety Ringloty a tá jej zatiaľ všeličo porozprávala. Aj Lucia jej kadečo porozprávala, lebo s tetou Ringlotou sa veľmi dobre rozprávalo. Lucia jej porozprávala o škole, že sa tam bojí chodiť na záchod. Lucia jej tiež porozprávala, že sa počas prestávok s nikým nehrá, len sedí učupená sama pod kríčkom. A porozprávala jej tiež o mame, pre ktorú nebolo nikdy nič dosť dobré.

Teta Ringlota hneď všetko pochopila, takže Lucia ani nemusela ďalej vysvetľovať. Teta Ringlota so svojimi malými okrúhlymi očami, teta Ringlota, čo sa takmer neprestajne usmievala tými svojimi drobnými, ružovými slivkovými ústami. Hneď vedela, čo bolo vo veci.

„Ojojój,“ ona na to vážne.

Lucii pripadalo divné, dívať sa tete Ringlote na chrbát. Divné vidieť, ako sa jej krk, hladký a oblý ako hrb, vpredu ohýba, keď sa teta Ringlota nakláňa. Divné bolo vidieť, ako sa jej koža okolo pása celá skladá, akoby mala na sebe trochu priveľký sveter. Divné takto sedieť na okraji vane a cítiť, ako má niekoho rada a ako má niekto rád ju. A nič iné na celom tomto veľkom a čudesnom svete nebolo lepšie, než takto sedieť a práve sem patriť.

„Ach, vďaka ti, vďaka, vďaka, pokladík môj,“ vzdychla si teta Ringlota a ešte dodala, že toho roku vyzerajú jej ružovo-žlté-fialové ringlotky výnimočne krásne a šťavnaté. Keby tak dostali ešte pár dní slnka, mohla by si z nich Lucia zajesť rovno na stromoch.

V poslednej dobe však tetu Ringlotu príšerne svrbelo na chrbte. A akokoľvek natáhovala ruky, na to miesto nedoťahla. A škrabkala sa halúzkou či paličkou. A škrabkala sa šúchaním o drsnú stenu domu. Alebo len volala na Luciu.

„Lucia! Tak veľmi ma svrbí chrbát,“ volala. „Lucia, kdeže si? Tak strašne ma svrbí chrbát. Lucia, musíš prísť!“

Len Lucia ju vedela poškrabkať presne tak akurát. A iba Lucia presne vedela, kde ju to svrbí najviac. Boli to práve tie dva drobné hrbolčeky, kde ju to svrbelo najväčšmi. Hrbolčeky, o ktorých si myslela, že sú lopatky. Práve tam škrabkala rýchlo-rýchlo a silno-silno tými malinkými ostrými, ružovými nechťikmi, až kým necítila, ako svrbenie opadlo a chrbát sa jej pod rukami uvoľnil.

„Máš zázračné prstíky, Lucia, slniečko moje,“ spokojne zavzdychala teta Ringlota.

Veru, Lucia bola rada, že má také prstíky. Vôbec, celkovo bola rada. V žltom dome tety Ringloty sa cítila dobre. Niekedy tam bývala viac než doma. Keď napríklad oberali slivky, chodievala domov, až keď bola celkom tma. Bola celá spotená, ruky ju boleli od únavy a líca mala červené ako taká ringlotka.

„Mieniš sa tam nebudaj odsťahovať?“ spýtala sa jej vtedy mama s nezrelou zelenou ringlotou v hlase.

„Môžem?“ spýtala sa Lucia.

Na to však už matka nepovedala nič. Nebola z tých, čo sedávali za stolom v kuchyni tety Ringloty. A ani z tých, čo jej cestou okolo zakývali. A ani z tých, čo jej zakričali *dobrý deň, teta Ringlota!* cez okno. A ani nikdy nezažadovala za škatuľu pohárov slivkového lekváru či vrecká sušených sliviek, ktoré každý september dostávala. Škatuľu hneď zniesla dolu do pivnice vedľa dreva. A keď potom Lucia behala hore-dolu na záchod, lebo pojedla priveľa sušených sliviek či ringlôt alebo čerstvého slivkového lekváru, lebo tak to už raz s ringlotami, sušenými slivkami a malými žalúdkami chodí, vtedy sa jej matka iba sucho pousmiala a povedala: „Vidíš, čo som ti hovorila?“

Tak to už niekedy býva. A Lucia tomu veľmi nerozumela. A ani jej otec. A možno ani matka sama.

